

บทที่ 4

ผลการทดลองและการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมายของผลการทดลอง และการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้ และการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
SD	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
SS	แทน	ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนแต่ละตัวยกกำลังสอง
MS	แทน	ค่าความแปรปรวน
df	แทน	ระดับขั้นความเป็นอิสระ
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาการแจกแจงค่าเอฟ (F-Distribution)
*	แทน	ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
I	แทน	ระยะของการทดลอง
G	แทน	วิธีการ
$I \times G$	แทน	ปฏิสัมพันธ์ระหว่างระยะของการทดลองกับวิธีการ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการใช้เทคนิคการหาค่าตนเองทางบวกเพื่อลดความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ผู้วิจัยเสนอตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 แสดงข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความวิตกกังวล ระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบคะแนนความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยระหว่างวิธีการทดลองกับระยะของการทดลอง

ตอนที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

ตอนที่ 4 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยในระลอกก่อนการทดลอง ระลอกหลังการทดลอง และระลอกติดตามผล ภายในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก และกลุ่มควบคุม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์คะแนนความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย แต่ละกลุ่ม แสดงให้เห็นด้วยตารางและภาพประกอบดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 แสดงข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความวิตกกังวล ระลอกก่อนการทดลอง ระลอกหลังการทดลอง และระลอกติดตามผลของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 2 แสดงข้อมูลและค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความวิตกกังวล ระลอกก่อนการทดลอง ระลอกหลังการทดลอง และระลอกติดตามผลของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

กลุ่มที่ได้รับคำปรึกษาดด้วย เทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก				กลุ่มควบคุม			
ระลอกการทดลอง				ระลอกการทดลอง			
คนที่	ก่อน	หลัง	ติดตามผล	คนที่	ก่อน	หลัง	ติดตามผล
1	102	78	75	1	100	96	90
2	101	65	62	2	103	98	95
3	90	62	60	3	94	83	80
4	118	75	72	4	90	85	82
5	91	68	62	5	91	90	88
6	95	72	70	6	100	95	90
7	108	74	56	7	98	88	80
8	91	60	58	8	110	100	98
รวม	796	554	515	รวม	786	735	703
$\bar{X}$	99.50	69.25	64.38	$\bar{X}$	98.25	91.87	87.87
SD	9.84	6.52	7.01	SD	6.60	6.26	6.77

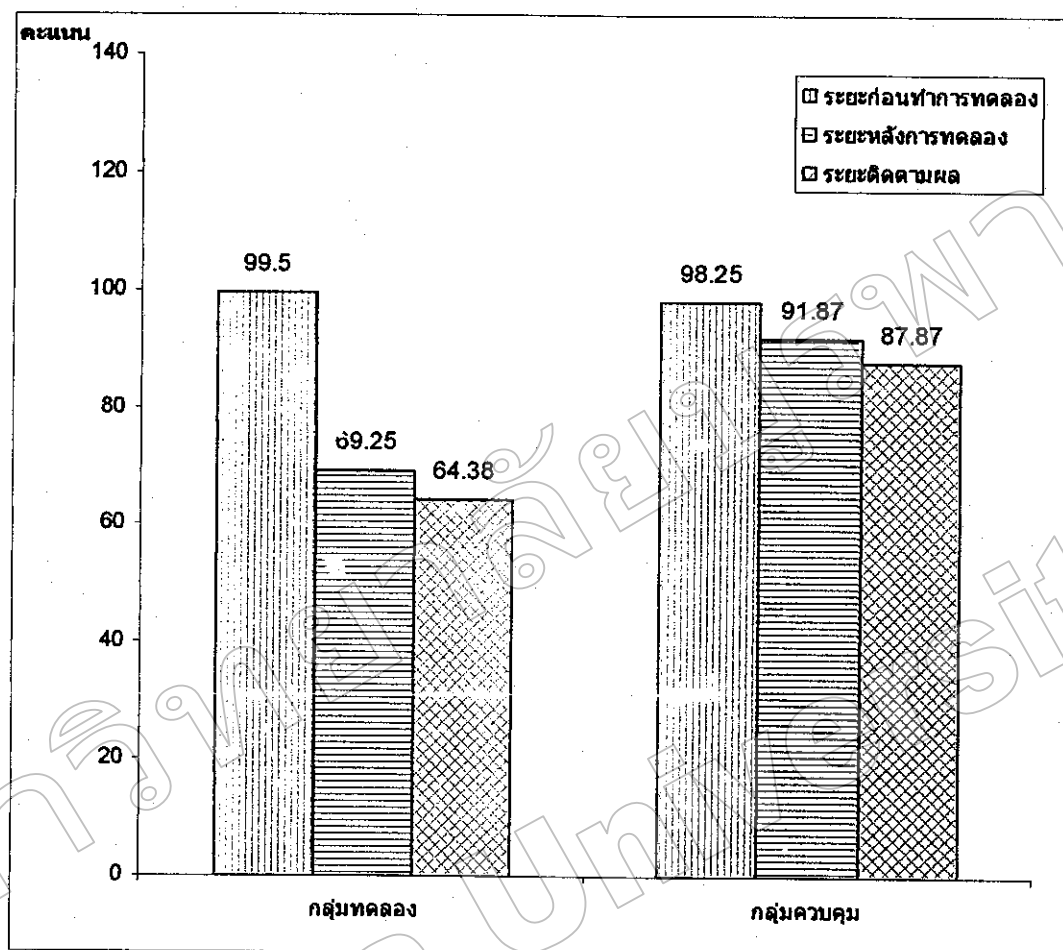
จากตารางที่ 2 แสดงคะแนนเฉลี่ยคะแนนความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลของนักศึกษาในกลุ่มที่ได้รับคำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก มีคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย เป็น 99.50, 69.25 และ 64.38 ตามลำดับ และของกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย เป็น 98.25, 91.87 และ 87.87

ตารางที่ 3 คะแนนเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลของนักศึกษาในกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	ระยะการทดลอง	$\bar{X}$	SD	n
กลุ่มได้รับคำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก	ก่อนการทดลอง	99.50	9.84	8
	หลังการทดลอง	69.25	6.52	8
	ติดตามผล	64.38	7.01	8
กลุ่มควบคุม	ก่อนการทดลอง	98.25	6.60	8
	หลังการทดลอง	91.87	6.26	8
	ติดตามผล	87.87	6.77	8

จากตารางที่ 3 พบว่า นักศึกษาในกลุ่มได้รับคำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก และกลุ่มควบคุม

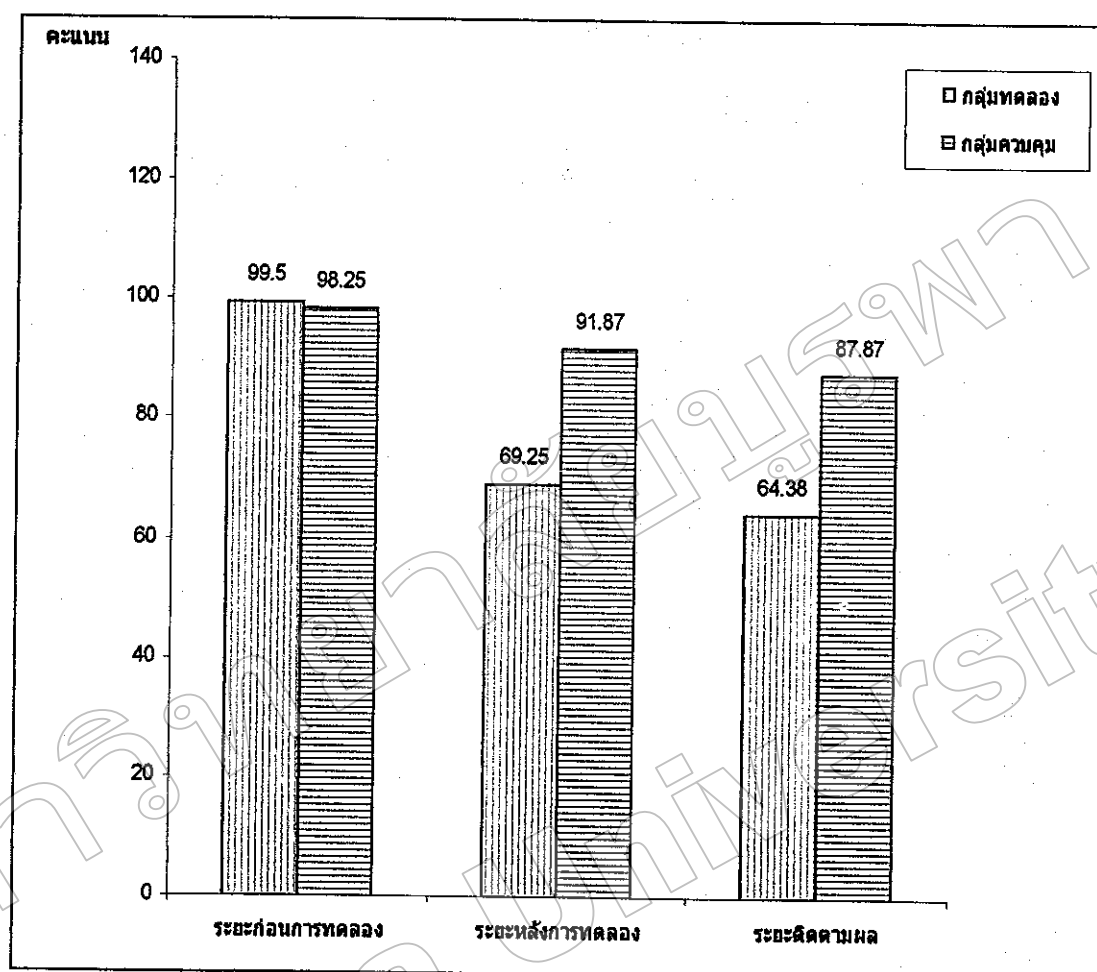
1. ระยะก่อนการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย เป็น 99.50 และ 98.25 มีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 9.84 และ 6.60 ตามลำดับ
2. ระยะหลังการทดลอง คะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีค่า 69.25 และ 91.87 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.52 และ 6.26 ตามลำดับ
3. ระยะติดตามผล คะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม มีค่า 64.38 และ 87.87 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.01 และ 6.77 ตามลำดับ

ภาพที่ 5 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยภายในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก และกลุ่มควบคุมใน ระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

จากภาพที่ 5 พบว่า นักศึกษากลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก มีคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ก่อนการทดลองเป็น 99.50 ระยะหลังการทดลองเป็น 69.25 ซึ่งลดลงจากระยะก่อนการทดลอง เท่ากับ 30.25 ส่วนระยะติดตามผลมีค่า 64.38 ลดลง จากในระยะก่อนการทดลอง เท่ากับ 35.12 และ ต่ำกว่าระยะหลังการทดลอง เท่ากับ 4.87

ส่วนนักศึกษากลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ก่อนการทดลองเป็น 98.25 ระยะหลังการทดลองเป็น 91.87 ซึ่งลดลงจากระยะก่อนการทดลอง เท่ากับ 6.38 ส่วนระยะติดตามผลมีค่า 87.87 ซึ่งต่ำกว่าระยะก่อนการทดลอง เท่ากับ 10.38 และ ต่ำกว่าระยะหลังการทดลอง เท่ากับ 4

ภาพที่ 6 แผนภูมิเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ระหว่างกลุ่ม ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล ในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก และกลุ่มควบคุม

จากภาพที่ 6 พบว่า ระยะก่อนการทดลองนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก มีคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยสูงกว่าคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษากลุ่มควบคุมเท่ากับ 1.25 ในระยะระยะหลังการทดลองนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวกมีคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยต่ำกว่านักศึกษากลุ่มควบคุม เท่ากับ 22.62 และในระยะติดตามผลนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวกมีคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยต่ำกว่านักศึกษากลุ่มควบคุม 23.49

ตอนที่ 2 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบคะแนนความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยระหว่างวิธีการทดลองกับระยะของการทดลอง

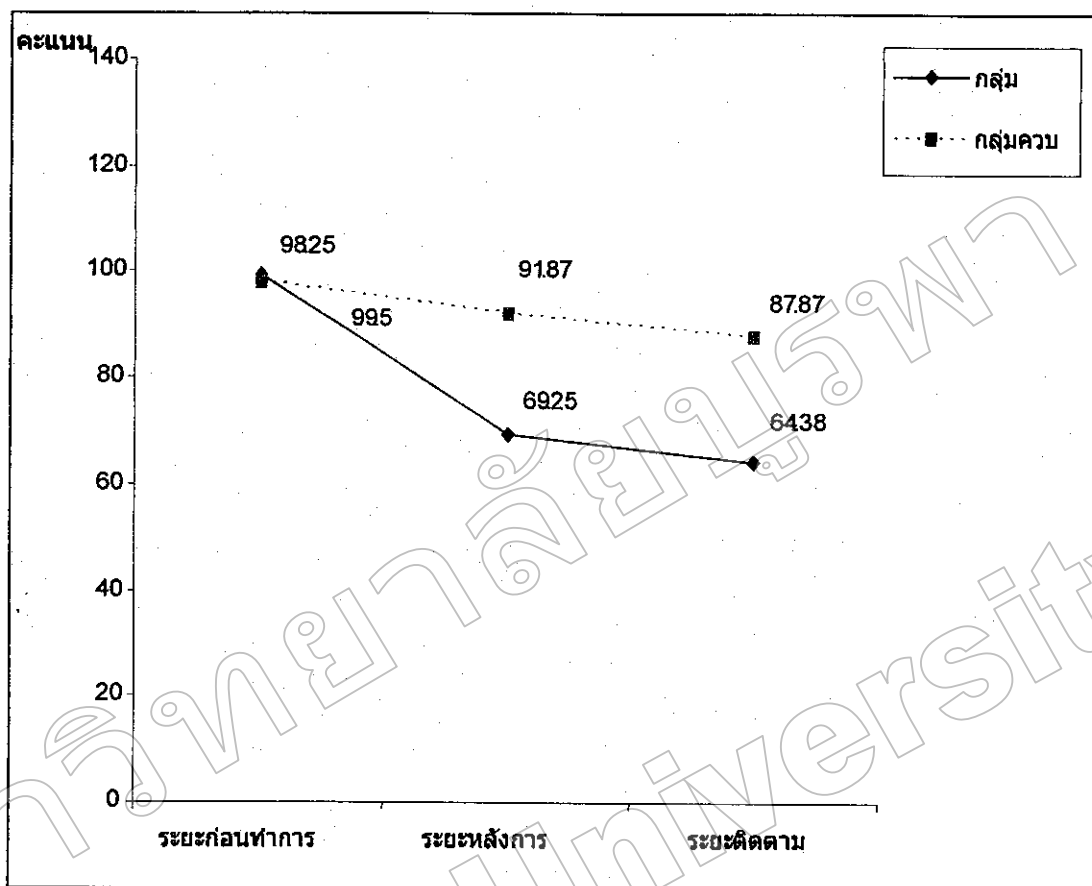
ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อเปรียบเทียบคะแนนความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยระหว่างวิธีการทดลองกับระยะของการทดลอง

Source of Variation	df	SS	MS	F	p
Between Subjects	15	4411.31			
Group (G)	1	2685.02	2685.02	21.77*	.000
Ss w/ in Group	14	1726.29	123.30		
Within Subjects	32	6726.00			
Interval	2	4653.87	2326.93	131.80*	.000
I×G	2	1577.79	788.89	44.68*	.000
I×Ss w/ in Group	28	494.33	17.65		
Total	47	111137.31			

* $p < .05$

จากตารางที่ 4 พบว่า คะแนนความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก และกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คะแนนความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะของการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นั่นคือ วิธีการทดลองและระยะเวลาร่วมกันส่งผลต่อความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1

ภาพที่ 7 กราฟเส้นแสดงการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะของการทดลองต่อความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย

จากภาพที่ 7 พบว่า ระยะก่อนการทดลอง คะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก และกลุ่มควบคุมใกล้เคียงกัน แต่ในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลมีการเปลี่ยนแปลงของคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย โดยในระยะหลังการทดลอง นักศึกษาในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวกมีคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยต่ำกว่านักศึกษาในกลุ่มควบคุม และในระยะติดตามผล นักศึกษาในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวกมีคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยต่ำกว่านักศึกษาในกลุ่มควบคุม เช่นกัน แสดงว่า วิธีการทดลองกับระยะของการทดลอง ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย นั่นคือ มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะของการทดลอง

ตอนที่ 3 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล

ตารางที่ 5 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะก่อนการทดลอง

Source of Variation	df	SS	MS	F	p
Between Subjects	1	6.25	6.25	0.11	.734
Within Subjects	42	2220.62	52.87		

$$F_{.05}(1, 22) = 3.44$$

ปรับค่า df ด้วยวิธีการของ Welch-Satterthwait (Howell, 1997, p. 471) ได้ค่า df = 22.25

จากตารางที่ 5 พบว่า ระยะก่อนการทดลอง คะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก และกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นั่นคือ ก่อนเข้ารับการทดลองค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 6 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะหลังการทดลอง

Source of Variation	df	SS	MS	F	p
Between Subjects	1	2047.56	2047.56	38.72*	.000
Within Subjects	42	2220.62	52.87		

$$F_{.05}(1, 22) = 3.44$$

ปรับค่า df ด้วยวิธีการของ Welch-Satterthwait (Howell, 1997, p. 471) ได้ค่า df = 22.25

จากตารางที่ 6 พบว่า ระยะหลังการทดลอง คะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก และกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพิจารณาจากตารางที่ 2 และภาพที่ 7 ระยะหลังการทดลองของนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวกมีค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยต่ำกว่ากลุ่มควบคุม

ตารางที่ 7 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการทดลองในระยะติดตามผลการทดลอง

Source of Variation	df	SS	MS	F	p
Between Subjects	1	2209.00	2209.00	41.78*	.000
Within Subjects	42	2220.62	52.87		

$$F_{.05}(1, 22) = 3.44$$

ปรับค่า df ด้วยวิธีการของ Welch-Satterthwait (Howell, 1997, p. 471) ได้ค่า df = 22.25

จากตารางที่ 7 พบว่า ระยะติดตามผล คะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษา กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก และกลุ่มควบคุม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยพิจารณาค่าเฉลี่ยจากภาพที่ 7 และตารางที่ 2 ระยะติดตามผลการทดลองของนักศึกษากลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวกมีค่าเฉลี่ยความวิตกกังวลปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยต่ำกว่ากลุ่มควบคุม

ตอนที่ 4 แสดงผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล ภายในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก และกลุ่มควบคุม

ตารางที่ 8 ผลการทดสอบผลย่อยของระยะเวลาของกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก

Source of Variation	df	SS	MS	F	p
Between Subjects	7	911.62			
Interval	2	5793.58	2896.79	99.46*	.000
Error	14	407.75	29.12		
Total	23	7112.95			

* $p < .05$

จากตารางที่ 8 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก ในระยะก่อนการทดลอง

ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบรายคู่โดยวิธีของนิวแมน-คูลส์ (Newman-Keuls Method) พบว่า ผลความแตกต่างดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย เป็นรายคู่ของกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลด้วยวิธีนิวแมน-คูลส์ (Newman-Keuls Method)

	ระยะติดตามผล	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง
$\bar{X}$	64.37	69.25	99.50
64.37	-	4.88	35.13*
69.25	-	-	30.25*
99.50	-	-	-
r		2	3
q _{.95} (r, 14)		3.03	3.70
q _{.95} (r, 14) $\sqrt{\frac{MS_{error}}{n}}$		5.78	7.06

* p < .05

จากตารางที่ 9 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ของนักศึกษาในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวก ในระยะหลังการทดลอง ต่ำกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวกในระยะติดตามผลต่ำกว่าระยะก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยในระยะหลังการทดลองแตกต่างจากระยะติดตามผลอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นั่นคือ วิธีการทดลอง คือ การให้คำปรึกษาด้วยเทคนิคการพูดกับตนเองทางบวกต่ำลง และมีความคงทนจนระยะติดตามผล หรือ 2 สัปดาห์หลังการทดลอง

ตารางที่ 10 ผลการทดสอบผลย่อยของระยะเวลาของกลุ่มควบคุม

Source of Variation	df	SS	MS	F	p
Between Subjects	7	814.66			
Interval	2	438.08	219.04	35.41*	.000
Error	14	86.58	6.18		
Total	23	1339.33			

* $p < .05$

จากตารางที่ 10 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผู้วิจัยจึงทำการทดสอบรายคู่โดยวิธีของนิวแมน-คูลส์ (Newman-Keuls Method) พบว่า ผลความแตกต่างดังตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยเป็นรายคู่ของกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลด้วยวิธีนิวแมน-คูลส์ (Newman-Keuls Method)

	ระยะติดตามผล	หลังการทดลอง	ก่อนการทดลอง
$\bar{X}$	87.87	91.87	98.25
87.87	-	4.00*	10.38*
91.87		-	6.38*
98.25			-
r		2	3
$q_{.95} (r, 14)$		3.03	3.70
$q_{.95} (r, 14) \sqrt{\frac{Ms_{error}}{n}}$		2.66	3.25

* $p < .05$

จากตารางที่ 11 พบว่า คะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย
ของนักศึกษาในกลุ่มควบคุม ในระยะหลังการทดลอง ต่ำกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษา
กลุ่มควบคุมในระยะติดตามผลต่ำกว่าระยะก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
และคะแนนเฉลี่ยความวิตกกังวลในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยในระยะหลังการทดลองแตกต่าง
จากระยะติดตามผล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05